

# საქსენ

5  
თავისუფალი  
ბიზნისი

გამოსვლის 52-ე წელი, (№ 1447). მარტი. 1975. ფასი 20 კაპიკი.

ნ. ჯ. ლომუასი



— გაპიგე, ან ბეგია დავის მსუგვლი და მთელი კალათა  
წამოვიღე!

ზაზა კაციავილი

ბელს ვინა ჩივის!

ადრე დღე გქონდათ საკუთრივ,  
ახლა წელი გაქვთ ერთიან!  
მალე ხუთწლედ იცვლებათ, —  
ეს რა უღმერთო ღმერთია!

სუსტი სქესიო? — რას ბრძანებთ,  
მძლავრობთ სისუსტის ატომით  
(მისუსტებულნი ჩვენა ვართ,  
მაგრამ სადაა პატრონი).

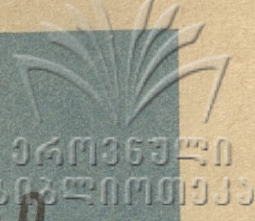
იწყინეთ? წარბი მოშვილდეთ?  
კისერს — სატევარს გვიღერებთ?  
გეხუმრეთ... აბა, რად გვინდა  
ეს ხმა, თუ თქვენ არ გიმღერეთ.

გიმტკიცოთ ახლა, რარიგად  
ატკობთ თვალსა და სმენასა?  
ახალ „ჟიგულშიც“ არ გავცვლით  
თქვენს ძილისპირულს — წყველასა.

უთქვენოდ აფრას ვინ გამლის,  
რა შთაგონება, რა ქარი, —  
აღმა-დაღმა რომ დაგვისტის  
წნევაც თქვენს ხელში არ არის?

ავანთეთ ლექსიც, სანთელიც,  
თქვენთვის ნაკურთხი, ნალოცი,  
თუ გინდათ, ყანწი მოშხამულ  
სიტყვით აავსეთ, — გამოცვლით!

გკოცნით სამოცდათხუთმეტჯერ,  
(სირცხვილი, ვინც ერთს დაიკლებს),  
გულს ვინა ჩივის, წელს კაცებს  
მგონი, ტუჩებიც დაგვისკდეს...



და ბი  
კე მე

ჩვენთან ტელევიზორი ღმუის, გამო-  
სახულება ბუნდოვანია, ეკრანი კანკა-  
ლებს ჩვენი ნერვებივით.

აჭარის ასსრ ხულოს რ-ნი, დაბა ხულო

სამ სადარბაზოში ორი ლიფტია და-  
მონტაჟებული, მაგრამ ამ ორსაც ჯერ  
ერთი დღეც არ უმუშავია. სამი წელია,  
მერვე სართულზე ფეხით ავდივართ.  
სხვა სამშენებლო დეფექტებზე ვღუ-  
მვართ.

ქუთაისი, გორის ქ. № 97

ვაზის ბალონები ჩან ათს და ჩან ხუთ  
დღეს გვეყოფნის. როდემდის გვეყოფა  
მოთმინება, არ ვიცით.

საგარეჯო

ქუჩა ან გაგვინათონ, ან გაგვიკეთონ!

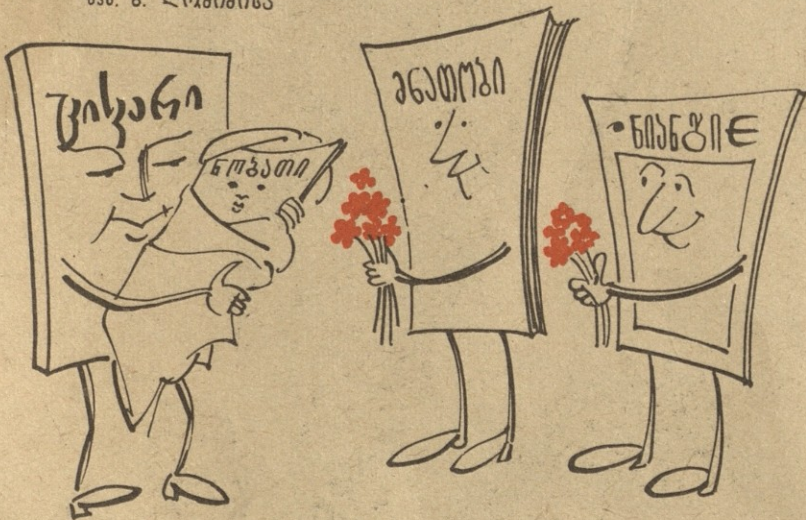
თეთრიწყარო. სამშვილდეს ქუჩის  
მცხოვრებლები

ჩვენი სოფლის მალაზიაში გაქრა ბამ-  
ბის წინდები, ბამბის ქსოვილები, კა-  
ლოშები და სხვა. გაჩნდა კაპრონის  
წინდები და იმპორტული ზიზილ-პი-  
პილები. ერთი სიტყვით, სოფელში —  
ქალაქური, ქალაქში — სოფლური. დაგ-  
ვენხმარეთ.

აღიგენის რაიონი, სოფ. ბოლაჯაური



ნ.ბ. ბ. ლომიძისა



მოგვილოცავს შვილის შექმნა!

მინიატურაზი

— ...ენამ მიყივლა, სარვამართოდ ციგეიკის  
ქურქს მიყიდი!

— ენამ გიყივლა კი არა, სულ მამლად რომ  
იქცე და ხეზე შეფრინდე, მაინც არ გიყიდი  
ქურქს!

ჯ. დ.

— რატომ არის, რომ დიდ კაცს მამის სახე-  
ლით მიმართავენ, პატარას კი — სახელით?

— დიდ კაცს დიდი მამა ჰყავს, პატარა კაცს —  
პატარა მამა!

თ. კირვალიძე



ამ რამდენიმე თვის წინათ ბოლნისიდან წერილი მივიღეთ. წერდნენ თან მოჰყვა ბავშვის უხარისხო ფეხსაცმელი. გვატყობინებდნენ, რომ წივიცინეს ფეხსაცმელების ფაბრიკა „ისანის“ მიერ დამზადებული ბავშვის ფეხსაცმელი, რომელიც რამდენიმე დღეში დაიშალა. რედაქციამ ბავშვის ფეხსაცმელი და წერილი გადაუგზავნა ფაბრიკა „ისანის“ დირექტორს, საიდანაც პასუხი მიიღო რედაქციამ და წერილის ავტორმა(„პატივცემულო გ-ი ეურნალ „ნიანგის“ რედაქციამ გადმოგვიგზავნა თქვენი საჩივარი ბავშვის უხარისხო ფეხსაცმელთან ერთად.

ჩვენ გვესმის უხეირო ნაწარმის შექმნით გამოწვეული თქვენი გულსტკივილი. ვიცით, რომ ცუდი ფეხსაცმელი ზიანს აყენებს მომხმარებელს არა მარტო მატერიალურად, არამედ მორალურადც, უფუძვლეს ხასიათს და განწყობილებას. მაგრამ ამ შემთხვევაში, პატივცემულო. გ-ი, ისევე მეფეხსაცმელები არაფერ შუაში არ არიან: თქვენს მიერ დაწუნებული ფეხსაცმელი ჩვენს ფაბრიკაში კი არა, საერთოდ საქართველოშიც კი არ არის შეკერილი...

... ჩვენ საკმარისად გვაქვს ნაკლი მუშაობაში. ვიცით ეს ნაკლი და, დამერწმუნეთ, ყოველნაირად ვცდილობთ მის გამოსწორებას. ჩვენ ვიცით, რომ მომხმარებელს არ აინტერესებს სუბიექტური თუ ობიექტური მიზეზები. მას ლაზათიანი და გამძლე ფეხსაცმელი უნდა და მართალიც არის, ამიტომ ყველაფერს ვაკეთებთ, რომ არ ჩამოვრჩეთ მომხმარებლის გაზრდილ მოთხოვნილებას და გემოვნებას. მაგრამ ყველას ნაკლსა და უგერგილობას თუ მხოლოდ „ისანს“ მიაწერთ, ამით საქმეს არ გეშველება...”

\* \* \*

გასული წლის ეურნალ „ნიანგის“ № 13-ში დაიბეჭდა კრიტიკულ-მამხილებელი წერილი სათაურით „რატომ დაარქვეს ექსპრესი“. წერილში გამოთქმული იყო მგზავრთა უკმაყოფილება მძღოლების მიმართ, რომლებიც წარამარა აჩერებენ ექსპრესს. საკითხი განიხილა თბილისის საავტობუსო ტრანსპორტის საწარმოო გაერთიანების დირექტორთა საბჭომ, „... რომლის დადგენილებითაც მარშრუტით გაუთვალისწინებელ ადგილებზე ავტობუსების გაჩერებისათვის, № 2662 ავტოკოლონის მძღოლები გ. ნატრაძე, ბ. მოსესოვი, მ. ქართველიშვილი და ა. სასედკო ჩამოქვეითებულ იქნენ 3-3 თვით, ხოლო ჯ. ჭანტურიას, ვ. სამოხინსა და ა. არუთინოვს გამოეცხადათ სასტიკი საყვედური.

ამავე დროს № 2662 ავტოკოლონის ხელმძღვანელობას დაევალა დირექტორთა საბჭოს აღნიშნული დადგენილება გააცნოს ავტომეურნეობის კოლექტივის და განსაკუთრებული კონტროლი დააწესოს ექსპრესული მარშრუტების ავტობუსების მუშაობაზე“.

— რად მალავ, თედო, მავ თოხსა და ბარს?  
— ბიჭი ჩამოდის ქალაქიდან და არ მინდა ამათი შიშითი;  
უკან გავექცევი!

## თამაზ ზვიზვილი

# ბ ე დ ი ს ი რ ო ნ ი ა

გავცდით თუ არა მცხეთას, მგზავრული დავცხეთ. ბიჭოიას სიდერის დღეობაში მივდიოდით და ყველა კარგ ხასიათზე ვიყავით.

მალე ანანურის ციხეც გამოჩნდა.  
— ხინკალი ხომ არ გვეჭამა? — გამოვთქვი ჰიპოთეზა.

ჩემი აზრი ერთხმად მოიწონეს. მალე ანანურის ციხის ძირას მოყაყანე კლიენტებითა და სიგარეტის კვამლით გატენილ პატარა სახინკლეში ვისხედით.

— გვაქვს სუკები, ქაბაბი, ხინკალი! — საფანტივით დაგვაყარა ოფიცინტმა.

— როგორც ყოველთვის! — მრავალმნიშვნელოვნად გამოუცხადა ბიჭოიამ ოფიცინტს და თვალის ჩაკვრით ელვისებური კონტაქტი დაამყარა მასთან.

200 ცალ ხინკალს 4 ბოთლი „ენისელი“ მივაყოლეთ და ისევ მანქანაში ჩავსხედით. კარგად შებინდებული იყო, ფასანურს რომ მივუახლოვდით. გზაზე ცხვრის ფარა გამოჩნდა. ბიჭოიამ სიჩქარეს უკლო. ჩვენი „ეოლგა“ ფარას შეერია.

— არ გვაწყენდა ახლა დესერტად ამათი მწვადი! — პირი გააწვლაპუნა ბუხუტიმ.

— მერე, რას უყურებთ, თქვე გლახებო, საჭე არ მეკავოს ხელში, მე ვიცი ამათი! — ინანა ბიჭოიამ.

— თხა თხაზე ნაკლებიო... — დაიქუხა ვარდენმა და სანამ რაიმეს მოვიპოვებდით, მანქანიდან ნახევარი ტანით გადავიკიდა,

სწვდა ერთ მოზრდილ თოხს და შიგ შემოავდო. თითქოს მოლაპარაკებული ყოფილიყვნენო, ბუხუტიმ ცხვარს თავზე ლაბადა შემოახვია, ფეხებზევე ამოიღო და ორასკილოიანი ტანით უედ დააწვა. ბიჭოიამ სიჩქარე ვადართო, თავბრუდამხვევი სისწრაფით წინ გავქანდით.

— რა ჰქნა, ბიჭო, ამ შეჩვენებულმა! — აროხროხდა ბიჭოია, როცა თავი სამედილობოს იგრძნო.



— ყველაფერს ვიფიქრებდი, მარა შენ თუ მტაცებლის ნიჭი გექნებოდა, ამას როგორ მოვიპოვებდი! — სიცილით იხრობოდა ბუხუტი.

— საბარგულში ჩავდით! — იღუმალად გამოგვიცხადა ბიჭოიამ, მანქანა გზიდან გადაიყვანა და შუქი გამოართო. ყველანი გადმოვვდით.

— ე, ბიჭო, მომაწოდე! — ვედარ ითმენდა ბიჭოია.

— მოიცა, ლაბადას შემოვხსნი... მგონი

დაიხრჩო ეს სამგლე. — ქშინავდა ბუხუტი. უცბად მანქანიდან ღრენა და ბუხუტის სამსართულიანი გინება შემომესმა. ვედარ მოვიტმინე და სალონში თავი შევრგე. მახსოვს, როგორ ისკუპა ჩემსკენ გაურკვეველი ფორმის ცხოველმა და როგორ ჩამასო ბარდაყში თეთრად მოელვარე ეშვები. ტკივილმა გონება დამაკარგვინა.

აზროვნება საავადმყოფოში დამიბრუნდა. ზემოთ ავიხედე. გაუპარსავი, პირქუში სახეებით თავზე მეცხვარეები წამომდგომოდნენ. გვერდითა საწოლში ბუხუტი იწვა.

ალბათ სისხლის ასაღებად მოვიდნენ-მეთქი, გავიფიქრე და ერთი სამად დავპატარავდი.

— ნუ გეშინია, ბეჩავო, არას გერჩიო, თქვენ თქვენი გაჭირვებაც გეყოფათ, — დამამშვიდა ყველაზე უხუცესმა, შემდეგ ისევ განაგრძო. — ვაჟკაცნი ყოფილხართ, ღვთის მადლმა! ჩვენი ქოფაკის მოტაცებას ისიც ცარიელი ხელებით, ყველაზე მამაცი მეცხვარეც ვერ გაბედავდა!

შემდეგ ახალგაზრდა მწყემსს მიუბრუნდა და რაღაც გამოართვა.

— მაგრამ რაკი აგრე რიგად გყვარებით ჩვენებური ძაღლი, აჰა, წაიყვათ. წმინდა ჯიშია, ლომისის მადლმა... — სთქვა ეს და ვეება, თოვლევით თეთრი ლეკვი საწოლზე დამისვა.



სულიან-საბა ორბელიანის გარდაცვალებების 250 წლისთავი



სულხან-საბა ორბელიანის გარდაცვალებების 250 წლისთავი

ბელო ლეკი მასხრინდბა, ძეგლდქეულს ოდეს გიგორე...  
 „სულხან-საბა ორბელიანის ძე სიმონიწი აზღა ორბელიანის“  
 „საბა შილან-საქართველოს თავის მამად მიიწინა“  
 უცხოელს ეს სიტყუები ანათი ბუნენ წყაღდებოდა!  
 „მწიფეულს“, „მწიფელ გამომკვეთელს“, „ფლოსიფოსის“,  
 „სიბრძენ-ფილისს“, „სიბრძენ-ფილისს“...  
 საქართველოს გამაბრჩინი ძალა სად არ ვიძებნია?  
 „სიბრძენს წყარო და მინარე“, „ენაზე“ და „ამავეტელიო“, —  
 ხარ ერთთვის წამებული, ათას ბროლოვადხილიო...  
 „ძველი მომარტი სადარ ქველ უცხო პიტივისს“, —  
 გიყუბო და ცრულო მომძინს: ძეგლდმწილივ სტერი, თიჟუისს...  
 გამსკადელ ხევი ტანჯვა და სიმძრე სხვისი ჰურისს...  
 საქართველოს გმნაბრე სული, ტვიზი, სისლითა, გულით...  
 შენ იყავი ფეხდმწილი... საქართველოს წმინდანო!  
 სამწიფელოდის თიფილდის სულ სხვა ზარი სულ მძიპარი!  
 ზირა შენი ქვეს ფეხდმწი, გერეო მკვიდო, უფანისისა!  
 „წალა ზვიერი ციქელისასა, სანამ ჩაქრეს უფდა შოისა“  
 „ნათლავო და ხედალქარი შენს ქვევანს — „ახელო ქვეშ მყოფს“ —  
 ბუღდაშვიარი აჭირო იგი არ უქდადა სასიცილო...  
 და იცებინი ამჟამში მამულის სხნას მოიბოივანს! —  
 ეს ცხადს მძინ არ შეძლო...“ ეს შეგელო მხოლოდ სიზმარსა...  
 გაორბუნდენ, ვასახლდუნენ „სახლულით, დედა-წულით...“  
 „საწყოლა საქართველო“ იყო უფილითა მუჩინასული...  
 შენ „გატელო საქართველო“ თავის ყველა წყულით, სენისს...  
 მის სხნსთიფის დიფულდო — „გებეჭარი“ ველო შენი...  
 შენ განგძარკეეს ყველოფრისესა... სამშობლოდ — პირველ  
 და ყველა გზა დაგვიტა... დემატა ყინების თოვლი...  
 მიწა ტანულ მამულის კიდედ დიდხანს რეცხა სისლძა...  
 გავიტინდა თებერვალში, ამოსუნქვა ვეც-ღირისა...  
 „ღმერთბა უკეთესობა ქნას ჩემს მამულში ჩემსა უყანს —  
 ნატობილი და, ჰა, ასრულდა! — ვუღობთა სამშობლოს —  
 შესხანეყარსს...“  
 მაგრა ყველოს როდი ახსოვს, საბავ, გამძლე მძენ დარდის  
 შენგან თქმული მძლე სიტყუები: „ძიველო ვარ ქართველითავისს“  
 „აღიშურენ ერთმანებინებ, შერიბთ იცენ ციფიანისს“  
 ეგრ მოვემეით შურს ერთუფისს, შური ხეცხ „პიპი“ არის!  
 აზიფილით იწევადა ახლო ხეწუნს, არბა წიწხი...  
 საქუთის, ლიფინი ქვეითა, დღეს აქ-იქ გვიხედა რუქისს...  
 დღის, ლაზიბის, იბრეგვიანის, აზიფილის ჩვენს ნაყს, ბუქუასს...  
 ახლო ხარისს ყველა იცავს (გაბრეყვილ და მერე მივბამეს)!  
 „წერი ბრწყინებელ გამოკვეცას... დაუწერიო შენს იფავეს...  
 ზოგიერთი ხელოვანი თავის თავზე ფეჭობის მართო...  
 ითხოვს ზეიმ-ფიხილს, „საჯილოლო“ დილომატობისს...  
 ბევრგან ძველი ელტურისა აღდგვიზნენ, დავიდაურიო...  
 მაგრა ყველად ვერ ვასრულებთ, რაკ ანდრესად დიბარე!  
 ვერ მოხედით ბევრ დიდა ძველს და, მათ შორის, დავით გარეჯს,  
 სიდავ ზირდ აღიფიცე... სისლძის ციქელად დიდავინს...  
 „არ ვიცი დიდა სხვა ენა“ — წყარ თაქმდალდ, როგორც წესი —  
 „ვიცი“ — ბერია ენა მკოდმე“ და მწერალო უდიდესს!  
 ახლო ნათლით საგზინა შენი სიტყბო და თაფლობა!  
 ბევრ მოღვეწეს არ ამშვენიეს შენხარი თაქმდალობა!  
 შენ ქართველი საციობის და ოფობის ხან მწვერვალში —  
 სარკასზით და ირონიით მგერთა ჩვენისა ამქველავი!  
 შენი „სიბრძენ სიტყვისს“ დღესაც მუგზენ ნათლისობარნობს  
 და „აღიწმინდაბილიბის“ არის მართლაც „აუბუნებში“!  
 ბადალო შენი „სიტყვისს კონსა რომ ეძებო, ვერც იპოვი!  
 (თქმული ხაზისს პირველ წიფად, ძეგლდავამე ლექსიკონი)  
 ერთბა იცავს შეადიგენ ის ქართველო ერთსთავისს  
 მცავს ლექსიკონს დიდა უფლებსა ოსტატურდს მთელი შტაბი:  
 დღეს ზოგიერთი ვარკველს, თვის ნაყსად, პრიოთხი აქვს:  
 არ უშვება გამოძლავს, ქრათის, მოგზავს, პროტექციას...  
 ზოგის წიენ სიტყვა — აზრ და სიბრძენგამოცილიო...  
 და განბრძო ანართი წიფინავს გამო ძილი  
 ...შენი ძეგლი მძიფს ვიპოვებ, მოგვაფრქვა სიტყე შიხსა,  
 ნილარის გსუტენ ნიანდერნი: ვამს სიბრძენს სიტყუისს!  
 ნიანგე იხმ სასრულიო? შენ განმარტე ნიანგს სხიქთოდ.  
 ხეი თქს „წურწურითი მოიღვეწეო ოფლო“ უწილი... მინდა  
 ვითიბას!  
 შენ — უდიდეს ორბელიანს, ორბელს და ორბელიშვილს —  
 გლოცდი დიდ საქართველო, უკრობ ნათლის მოფინისთავის!



გრიგოლ აბაშიძე: „ყოველია სიბრძინი შეგელო...“

ნიკო კეცელიძე: „სიბრძინთა მიზეზი ცნობილი იყო...“

ნიკო გაბრედაშვილი: „დაიწყო ჰეღარის მღერა და ასეთი არანდ გამიზნა...“

სოფიო ჰიპატურაძე: „პირმწეხარი, ტანსარი და საყარულდ სახიველო...“

ზურაბ ანგაფაძე: „მეგობრობდ ქმეზლო...“



პროტექციონიზმზე: „ეშუერი სავე, ნინანი ხაღდენის ხეწინს...“

სულხან-საბა ორბელიანი

როგორც სულხან-საბა ორბელიანი, როგორც საქართველოს სხვადმწიფო უნი, ვერცხი ლეო მეთიშმევეტე...  
 — ეს ავტია საქმე არის, სიმეი წელს ვაბამევა! —  
 დასჯენა ლეო მეთიშმევეტე, რომელიც უკვე საიფიქრისა განკადმევეტე...  
 — გეშუერიო, თქვენი უდიდებულისბა ამ მასკს იმეო...  
 სულხან-საბა ორბელიანის აღნიშნული მასხვი ცნობილი...  
 ვიფილი რუქვითი იმპერატორის კარზედაც...  
 მისი გმინების მკურნება იმპერატორ ალექსანდრე მეთიშმე, რომელსაც ერთხელ თვითონვე გამოუყენა...  
 იგი ერთი მისხვე კანისკაცის მადღებს ღრის.

მიორი ლომისძის წიფინად — „ლიტერატურული ძიებანი“



ეკობიძე: „პირობთა სიყოფილი ცხებრებულო...“

ქობიძე: „სიყოფილი დენი...“

ქობიძე: „სიყოფილი დენი...“

ქობიძე: „სიყოფილი დენი...“

ქობიძე: „სიყოფილი დენი...“

ქობიძე: „სიყოფილი დენი...“

ქობიძე: „სიყოფილი დენი...“

ქობიძე: „სიყოფილი დენი...“

საბ. ორბელიანის



— უკრა ამ ლაკახს!... ჰარი პირხ რამ ამ მუხრისსი!

საბ. ორბელიანი



— თუ „ლინგო“ წიფის საკრამდელოდით ითხასა, მონაშურისს გავიშვებ ხელი უდავ ავიღო!

საბ. ორბელიანი



— ჰარი რამ მასხვი? — ჰარი რამ პირხის, ამხელო ვასლ მონაშურისს!

დიდხანს ვიწვალე. ბოლოს დავეწერე. დავეწერე და პირდაპირ რედაქციისაკენ გავქანდი. ოხ, მაგათი... სულ დედაბუდიანად მოვთხარე: „აქლემები“, „კამეჩები“. სათაურიც გვარიანი შევეურჩიე „მოუსსონ“.

რედაქტორის კარები ღია დამხვდა. — მოდი, მოდი! — შევედი. — ჩვენთან წვიმის? — მე ქუდი მოვიხადე. — დაბრძანდით!

— გმადლობთ, ვიდგები. — რა მოიტანეთ, აბა, მაჩვენეთ! — მე რვეული მივაწოდე.

— რაზეა?  
— სალექტ რეზინზე!  
— რომელზე?  
— ყველაზე ერთად!  
— ყველაზე? მაღაღაც!

— ...  
— რომელიმე ვერ წამოსწიე წინა პლანზე?

— არ არის საჭირო!  
— მოდი ახლოს. აქ დაჯექი. აი, უყურეთ! — რედაქტორმა ჯიბიდან გასაღებები უღარაუნით ამოიღო, იქიდან ყველაზე გრძელი გამოარჩია და სეიფი გამოაღო. — ხედავთ?

მე სეიფში შევიხედე.  
— ვხედავ!  
— რაზე იხარჯება თურმე ჩემი ხელფასი. ეს უკანასკნელი კვირის „ტრაფეია“.

— ...  
— შეიღებს წაფართვი. ცოლიც, უტვინო! — მან მარჯვენა ხელით მარცხენა ხელისგულზე ფერად-ფერადი სალექტი რეზინები გადმოიყარა და მაგიდისაკენ გაქანდა. — მოდი, აბა, უყურე, რა ამბავია!

— კი. — ზიზლით ვთქვი მე.  
— პედრო! — დამარცვლით დაიწყო კითხვა მან. — „ორანე“, ესე იგი...

სწავლავს

# MOUSSON

— ლიმონ! — ვთქვი მე.  
— „დონალდ“, — გააგრძელა კითხვა რედაქტორმა, — „ადამს“, — მან რეზინი ცხვირთან მიიტანა და უსუნა. — პიტნა, ტარხუნა, ქინძი და კამა აკლია.

— ეჰ, ჩვენს ქართულ ლიმონსა და დაფნის ფოთოლთან რას მოვლენ! — სიამაყით ვთქვი მე.

— რა სალაპარაკოა მართო ჩვენებური. პრადა, სუნის მართლაც კარგი აქვს ამ უღმერთოს, გიჭამიათ?

— არა და არც...  
— მიდი, კარი ჩაკეტე! — მე კარები ჩავკეტე. — აი, ეს შენ, ეს მე. გინდა პირიქით! ასე უფრო ძირფესვიანად შევისწავლით, არა?

ჩვენ თითო-თითო „ბალიში“ სამკურნალო აბებით ულაზათოთ დავიდეთ ენაზე.

— ვაი, ნენა! — უცებ ამომცდა პირიდან.

— ნენა, ნენა... — დაამატა რედაქტორმა და ლექვას უმატა. — ეს შენ, ეს მე! — უცებ წამოიძახა მან და ელვისებურად ქალაღმშემოგლეჯილი ფერად-ფერადი „ბალიშები“ პირში შეიყარა. — მიდი, მიდი. — ხელის აქნევით თქვა მან, მერე პირი გააღო და მოულოდნელად საპნის ბუშტივით გამობერღილ ბურთს ტკაცუნი გააღენინა. — რავარია? —

დიდი ხანი არ დამჭირვებია, იგივე გავიმეორე მეც.

— ჩემი უფრო დიდი იყო. — თქვა მან და შევატყვე ახალი ბუშტის აგორებას რომ შეუღდა. — ოჰ... ტკაც!

— აი... ოჰ... ტკაც! — ვესროლე მეც.

— ოხ, ჩემი ჯობდა! — ტაში შემოჰკრა მან.

— ვითომ რატომ? — მეწყინა მე, ქულა რომ დამაკლო რედაქტორმა. — აბა, ეს... ოოო... ბაც...

— არაუშავს... აბა, უყურე... ო... ტყლაპ!

— თქვენი ჩაიფუშა! — გამეხარდა მე.

— დაა... აბა, ეს... ოჰ... ტკაც!

— ოჰ... ტკაც!..  
— აბა, ეს ოჰ... ტკაც!

— ბიჭოს, ორმაგი! — შემშურდა მე. — იცით რა... ახლა მე, ო... ტკაც! — ამას არაუშავდა, დიდი იყო, ჩამითვალეთ რა!.. — შევეხვეწე რედაქტორს.

— დიდი! ვანა მარტო სიდიდებზეა საქმე, თქვენსას ესთეტიკა აკლია...

— ესთეტიკა რა შუაშია?!

— ესთეტიკა? როგორ გეკადრებათ. ესთეტიკა ყველგან და ყველაფერშია!

— ო... ტყლაპ!  
— ლაყე კვერცხი... არ

გეწყინოთ, თქვენსას პროვინციული იერი გადაჰკრავს, ეტო ვსიო ტაკი ზაბაფა გარაყან... მერე და გენები, გენები, გეთაყვათ, ასე უცებ? ესეც რომ წერა არ არის?!

— ნაწერზე შემდეგ. — დარცხვენით ვთქვი მე.

— მოყვეთ მაინც, რა გნებავთ ამ წერილით თქვამთ? — მითხრა მან და გორული ატმისოდენა ბუშტს ჩემს ცხვირწინ ტკაცანი გააღენინა.

— შიგ გულში მომარტყით. — ვთქვი მე და დაჭრილივით ძლივს ავათრიე წელი სკამიდან.

— საით?  
— მე ერთი ადგილი მეგულება. — ვთქვი მე.

— გასაგებია. — ლიმილით მითხრა რედაქტორმა, ხელი მხარზე დამადო და კარებთან მიმაცილა. — თუ მოახერხო... — მე თავი დაგუქნე, მან მარჯვენა ხელის მტევანი ცხვირთან მომიტანა, თითები ჩერ ოთხი და მერე ერთიანი მაჩვენა: „ოთხით-ერთი?“, „ოთხით-ერთი?“, თვალებით ვკითხე მე. — „ასეა“, მხრები აიჩეჩა მან. „მე კიდევ მოვალ“, თავის გადაკვრით მივახვედრე მას. „როცა გენებოთ“, ორთავე ხელების გაშლით მანიშნა მან.

მოსაცდელში რამდენიმე კაცი იდგა.

— მობრძანდით, — მათ გასაგონად თქვა რედაქტორმა. — მე შესვვენებზე აღარ მივიდვარ!

უხმოდ გავიარე დერეფანი. ოთხად მოკეცილი რვეული შარვლის უკანა ჯიბეში ჩავიტენე და აჩქარებული ნაბიჯით უკვე არჩეული მისამართით გავქანდი.

ნახ. 3. კუცინასი



უსიტყვოდ

ნახ. 2. ერისთავისა



— სად გაქრა, ბიჭო, ნატურალური თაფლი?  
— რაც ქართულმა ფუტკარმა ორი ოქროს დიდი მელაღი მიიღო, გახარმაყდა!

ნახ. 3. კუცინასი



უსიტყვოდ





საიგონში ჩატარდა მძლავრი დემონსტრაცია და მიტინგი, სადაც 18 ოპოზიციური ორგანიზაციის წარმომადგენლებმა ერთხმად მოითხოვეს ნგუენ ვან თხიფუს დაუყოვნებლივი გადადგომა, როგორც საიგონის პრესა აღნიშნავს, ეს პირველი შემთხვევაა, როცა თურამეტმა სხვადასხვა პოლიტიკური ტენდენციის ორგანიზაციამ ერთხმად მოაწერა ხელი ერთ საერთო რეზოლუციას „პრეზიდენტის“ გადადგომის შესახებ!

„18-ბალიანი“ შტორმი



„სტუმარი სტუმარს კატიშობდა, მასკინძელი არც ერთსაო“.

ესპანეთისა და პორტუგალიის ნაპირებთან ჩატარდა ნატოს სამხედრო-საზღვაო ძალების მანევრები. ნატოს ხელმძღვანელობამ მანევრებში მონაწილეობის მისაღებად „მიიწვია“ გფრ-ს, ინგლისისა და აშშ-ს გემები და წყალქვეშა ნაგებები. ამან ესპანეთისა და პორტუგალიელი ხალხის მრისხანე გულისწყრომა გამოიწვია.

